

РЕШЕНИЕ

№ 152

гр. София , 07.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ в публично заседание на дванадесети април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Л.мир Василев
Членове:	Калина Анастасова
	Адриана Атанасова

като разглежда докладваното от Адриана Атанасова Въззивно гражданско дело № 20201100509799 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение от 15.04.2020г., постановено по гр. д. № 12567/2019г., по описа на Софийски районен съд, ГО, 68 състав, ответникът Главна дирекция „Гранична полиция” – МВР е осъден да заплати на Л. В. Д. сумата от 11 154 лв., представляващи еднократно обезщетение по чл. 248, ал. 1 ЗМВР за претърпените от ищеца вреди от средна телесна повреда, изразяваща се в „раздробено счупване в основата на дисталната фаланга на трети пръст на дясното стъпало” съгласно Медицинско удостоверение № 112/38 от 21.06.2018г. на ЦЕЛК при Медицински институт- МВР, причинена при трудова злополука, призната за такава с разпореждане № 5104-22-48/10.05.2018г. на НОИ- Териториално отделение София област, осъществен ана 30.04.2018г. при извършване от ищеца на действия за изпълнение на функциите му като „началник сектор „АИТ и ТЕС и В” в Регионална дирекция „Гранична полиция” - Драгоман”, представляващо шест брутни месечни възнаграждения, заедно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на исковата молба -01.03.2019г. до окончателното им изплащане, а на основание чл. 78, ал.1 ГПК сумата от 1250 лв., представляващи платеното от ищеца адвокатско възнаграждение.

Със същото решение ищецът е осъден да заплати на Министерство на вътрешните работи на основание чл. 78, ал. 4 ГПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК сумата от 50 лв., представляващи полагащо се на ответника МВР юрисконсултско възнаграждение по делото, както и Главна дирекция „Гранична дирекция” – МВР е осъдена да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по сметка на Софийски районен съд сумата от 446,16 лв., представляващи дължимата държавна такса за уважения иск, от внасянето на която ищецът е бил освободен.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ответника Главна дирекция „Гранична полиция” – МВР, като счита решението за неправилно, незаконосъобразно и постановено в нарушение на материалния закон. Навеждат се твърдения, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че следва да се приложи разпоредбата на чл. 238, ал. 1 ЗМВР, тъй като същата е специална правна норма и като такава дерогира приложението на чл. 78 ЗДСл по отношение на държавните служители на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР. Поддържа се, че трудовата злополука е настъпила на 30.04.2018г., т.е. след като правоотношението му е било вече преобразувано по силата на закона в такова по ЗДСл, поради което по отношение на него приложение не може да намери разпоредбата на пар. 79 от ЗИДЗМВР. Моли първоинстанционното решение да бъде отменено, като на негово място бъде постановено ново, с което предявените искове да бъдат отхвърлени.

Въззиваемата страна Л. В. Д., чрез адв. Р.Д. - САК, изразяват становище по жалбата в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, като молят подадената въззивна жалба да бъде оставена без уважение. Считат, че обжалваното решение е правилно, мотивирано и законосъобразно. Поддържа се, че няма спор по делото, че ищецът е претърпял трудова злополука в резултат на която е претърпял средна телесна повреда, както и че съвсем правилно и мотивирано районният съд е посочил, че в случая е приложима разпоредбата на чл. 238 ЗМВР. Претендират се разноски.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбата, с която е сезиран настоящият съд, е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Според уредените в чл. 269 от ГПК правомощия на въззивния съд той се произнася служебно по валидността на цялото решение, а по допустимостта – в обжалваната му част. Следователно относно проверката на правилността на обжалваното решение въззивният съд е ограничен от посоченото в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение, е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на осн. чл. 272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 238, ал. 1 ЗМВР.

По делото страните не спорят, че към 30.04.2018г. е било налице служебно правоотношение, по силата на което ищецът е изпълнявал като държавен служител длъжността „началник на сектор „Автомобилна и инженерна техника и технически и електронни средства и въоръжение” в Регионална дирекция „Гранична полиция” – Драгоман при Главна дирекция „Гранична полиция” - МВР”. Същото това обстоятелство се подкрепя от представените по делото доказателства – служебна бележка № 407800-1022/23.04.2019г. от директора на РДГП – Д. и заповед № 8121К-2442/07.02.2017г. на Министъра на вътрешните работи.

На следващо място страните по делото не спорят, че на 30.04.2018г. около 10,45 ч. в авторемонтна работилница в РДГП – Д.Л. В. Д. е претърпял произшествие, изпълнявайки служебните си задължения при проверка на авторемонтната работилница, като се спънал на входната врата на помещението и при опита му да се

задържи бутнал дървен труп, който паднал върху пръстите на десния му крак. Същото това обстоятелство е видно от представените по делото като писмени доказателства декларация за трудова злополука № 3/04.05.2018г. от Регионална дирекция „Гранична полиция” – Драгоман до НОИ.

Освен това видно от представеното по делото медицинско удостоверение № 112/38 от 21.06.2018г. на ЦЕЛК при Медицински институт – МВР се установява, че при настъпилата злополука на 30.04.2018г. на ищеца е причинено „раздробено счупване в основата на дисталната фаланга на трети пръст на дясното стъпало”, което е довело до „трайно /за срок от един месец/ затруднение на основната функция на долния крайник – ходенето, при съхранена опорна функция”, което е определено като средна телесна повреда по смисъла на чл. 129 НК.

По делото страните не спорят и относно обстоятелството, че станалата злополука с ищеца е трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО, което е видно и от представеното разпореждане № 5104-22-48/10.05.2018г. на НОИ, Териториално поделение София – област, като няма твърдения или представени доказателства от страните същото да е било обжалвано от ответника по реда на чл. 117 КСО.

Съгласно разпоредбите на чл. 328, ал.1 и ал.3 ЗМВР на служителите на МВР, претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения, се изплаща обезщетение в размер на 10 месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и 6 месечни възнаграждения при средна телесна повреда, като видът на причинената телесна повреда се определя от Централната експертна лекарска комисия, а обстоятелствата, при които е причинена, се удостоверяват от прекия ръководител.

Правилно първоинстанционният съд е посочил, че основателността на предявения иск предпоставя наличието на следните предпоставки: 1/ ищецът да е в служебно правоотношение /държавен служител/ в МВР; 2/ да е получил телесна повреда-средна или тежка по повод изпълнение на служебните му задължения и 3/ да е налице причинна връзка между получената телесна повреда и извършените действия или бездействие, свързани с изпълнение на длъжността, която е заемал. Приел е за безспорно установен по делото факта, че между страните е съществувало служебно правоотношение към датата на настъпване на злополуката – 30.04.2018г., както и че считано от 23.07.2018г. в изпълнение на Заповед на министъра на вътрешните работи е преминала на работа в структурата на СДВР на МВР като държавен служител в МВР. Като безспорни между страните са отделени следните обстоятелства: 1/ че по време на работа на 30.04.2018г. ищецът е претърпял злополука, призната за трудова с разпореждане № 5104-22-48/10.05.2018г. на НОИ, Териториално поделение София – област и 2/ че увреждането е признато за средна телесна повреда по смисъла на чл.129 НК от ЦЕЛК-МИ-МВР на 21.06.2018г.

За да уважи предявения иск, първоинстанционният съд е приел, че в конкретния случай са осъществени всички елементи от правопораждащия фактически състав на вземането на еднократно обезщетение по чл.238 ЗМВР и за ищеца е възникнало претендираното от него право на обезщетение по този ред. Приел е също така, че отказът на ответника да изплати обезщетението с мотив, че отношенията между страните следва да се уредят по реда на чл.78 ЗДСл, не намира опора в закона. Този извод е аргументиран с факта, че към момента на настъпване на трудовата злополука – 30.04.2018г.01.2017 г., ищецът е бил служител в МВР, със статут по ЗМВР и именно разпоредбите на ЗМВР, който е специален по отношение на ЗДСл, следва да намерят

приложение в случая.

Настоящият въззивен състав намира за неоснователно възражението на въззивника относно неприложението на чл. 238, ал. 1 ЗМВР по отношение на държавните служители в МВР по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР /2014г./, какъвто е бил ищеца към датата на трудовата злополука.

Съгласно разпоредбата на чл. 238, ал. 1 ЗМВР на *служителите в МВР*, претърпели телесна повреда при или по повод изпълнение на служебните си задължения, се изплаща обезщетение в размер десет месечни възнаграждения при тежка телесна повреда и шест месечни възнаграждения при средна телесна повреда. Разпоредбата на чл. 142, ал. 1 ЗМВР урежда кои са категориите служители на МВР, сред които са и държавните служители по чл. 142, ал. 2, т. 2 КТ. Настоящият съдебен състав намира, че е правилен и обоснован извода на първоинстанционния съд, че понятието „служители на МВР” е с по – широко значение от понятието „държавни служители” визирано в разпоредбата на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, поради което и се заключава, че държавните служители по чл. 142, ал.1, т.2 ЗМВР са също служители на МВР според изрично посоченото в чл. 142, ал. 1, изр. 1 ЗМВР и като такива имат право на обезщетение пи чл. 238, ал. 1 ЗМВР.

Нещо повече, следва да се отбележи и че разпоредбата на чл. 238 ЗМВР е специална и като такава изключва приложението на чл. 78 ЗДСл по отношение на държавните служители в МВР по чл 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, като освен това посочва и останалите служители на МВР, които имат право на обезщетение при наличие на трудова злополука, а именно и тези по чл. 142, ал. 1, т. 1 - държавни служители – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението и чл. 142, ал. 1, т. 3 ЗМВР - лица, работещи по трудово правоотношение.

С оглед изложеното, въззивният съд приема, че за ищеца е възникнало претендираното вземане за еднократно обезщетение по реда на чл.238, ал.1 ЗМВР в размер на 6 месечни възнаграждения.

С оглед съвпадане на изводите на въззивната инстанция с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да се потвърди изцяло.

При този изход на спора на въззиваемия следва да се присъдят своевременно поисканите разноски за производството пред СГС, съобразно направеното възражение от въззивника за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар, в размер на 1164,62 лв. – за адвокатско възнаграждение по представения договор за правна защита и съдействие от 09.09.2020г.

Така мотивиран Софийският градски съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение о т 15.04.2020г., постановено по гр. д. № 12567/2019г., по описа на Софийски районен съд, ГО, 68 състав.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Гранична полиция” – МВР, гр. София 1202, бул. „*****” със съдебен адрес: гр. Драгоман 2210, ул. „****” да заплати на Л. В. Д. с ЕГН „*****”, с адрес гр. София, бул. „*****”, партер, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК сумата 1164,62 лв. – разноски за производство пред СГС.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС, при условията на чл.280, ал.1 или ал.2 ГПК, в едномесечен срок от връчването на препис от същото на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____